

HET VERHAAL VAN LOUISE VISSERS, HERBERGIERSTER IN ZEMST

Hulp aan vluchtende RAF vliegenier, boordschutter, juni 1942

Tocht door concentratiekampen

Verhaal verzameld en opgetekend door Gilbert Desmet

Bij het lezen van een boek van de schrijfster Rosine De Dijn werd ik erg getroffen door een bepaalde passage over het lot van Louise Vissers.

Louise was geboren in Loenhout in 1906 als dochter van Cornelis Vissers en Maria Cox.

Louise was herbergierster op de Brusselse Steenweg in Zemst in de tijd van de tweede wereldoorlog.

Louise was lid van een Belgisch Comité van verzet, volgens de schrijfster. Bij haar ondervraging na de oorlog door de Staatscommissaris van Wederopbouw is dat door Louise echter ontkend.

In juni 1942 hield ze kortstondig een Engelse vliegenier (boordschutter) verborgen, Douglas Wrampling zoals in deel II beschreven. Ze had zijn uniform in haar tuin verborgen zoals ze zelf bevestigd heeft en hem burgerkleden gegeven. Samen met Jean-Paul Huygebaert uit Mechelen had ze Douglas Wrampling ook op weg gezet naar een ontsnappingsroute via Brussel (zie deel III van het verhaal)

Door verraad werd ze opgepakt door de Duitse Gestapo en door het gerecht van de Luftwaffe ter dood veroordeeld. Een van haar meiden was namelijk het verhaal bij een kaartlegster in Antwerpen aan het vertellen geweest. Tijdens die babbel was er echter een Duitsgezinde vrouw aanwezig die Louise aan de Gestapo heeft verraden. Dat verhaal moet wel erg duidelijk geweest zijn aangezien bij hun inval de Gestapo onmiddellijk de plaats wist waar de kleden van de vliegenier verborgen waren.

Louise werd weggebracht naar de gevangenis, Begijnenstraat, te Antwerpen en daarna naar Sint Gillis. In Brussel werd ze door het Kriegsgericht van de Luftwaffe ter dood veroordeeld. Om de een of ander andere reden, mij onbekend, is de doodstraf niet uitgevoerd, en werd ze naar Aken afgevoerd op 23 oktober 1942. De personen die met haar opgepakt zijn in dezelfde zaak zijn wel geëxecuteerd (zie deel III van dit verhaal) Daarna werd Louise naar de gevangenis van Anrath

overgebracht waar ze verbleef tot 1 december 1942. (**Anrath** is een plaats in de [Duitse deelstaat Noordrijn-Westfalen](#), en stadsdeel van de [gemeente Willich](#)).

Volgens een eigen verklaring van Louise werd ze op 31 december 1942 overgebracht naar Jauer. Echter, volgens de gevangenisfiche gebeurde dat op 17 april 1944. Hier zijn de bronnen niet duidelijk maar naar alle waarschijnlijkheid is ze in die tussentijd gevangen gehouden en tewerk gesteld in Schweidnitz [https://nl.wikipedia.org/wiki/%C5%9Awidnica_\(stad\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/%C5%9Awidnica_(stad)) (nu Swidnica, Polen). In Schweidnitz werden gevangenen te werk gezet door Duitse bedrijven zoals Blaupunkt, Siemens, Krupp, IG Farben, Daimler-Benz en nog andere. Louise Vissers werkte verplicht voor Siemens.

Toen het Russische Rode Leger in januari 1945 oprukte richting Jauer werden de gevangenen te voet op weg gezet naar Löbau, bij Wenen (28 januari 1945) <https://nl.wikipedia.org/wiki/L%C3%B6bau>.

Op 13 februari werd ze dan met een vijftigtal andere Belgische vrouwen op transport gezet naar Aichach, een bijkamp van Dachau.

Aichach werd op 28 april 1945 door de Amerikanen bevrijd.

Uiteindelijk is ze vrijgekomen in mei 1945 en heeft zich in haar geboorteplaats Loenhout opnieuw ingeschreven.

Citaat uit het boek van Rosine De Dijn

“Tegen alle verwachtingen in kwam tante Louise midden 1945 thuis. Plots stond ze daar. Vermagerd, vermoeid, veranderd. Een beetje zonderling.”

En nog: *“Tante Louise kwam tijdens de kerstdagen altijd bij ons op bezoek. Dan vroegen wij kinderen haar de kleren van het lijf. “Vertel nog eens over de oorlog? Hoe was het in het kamp? Wilden we weten”. En de brave vrouw herhaalde elk jaar dezelfde zinnestukjes: op kerstavond was alles anders in het kamp. Dan kreeg iedereen een stuk brood extra, dan waren de Duitsers in hun nopjes. Helemaal anders dan anders. Minzamer. Stille nacht, heilige nacht...Maar de volgende dag was alles weer bij het oude.”*

Ze heeft het overleefd met de nodige medische problemen te wijten aan haar harde gevangenisleven. Dat alles heeft haar niet belet om daarna haar café Den Bali in Zemst voort te zetten. Wiske was een gekende cafébazin in Zemst volgens medelid van De Semse, Daniël Wenseleir. Louise heeft 101 jaar geleefd. Ze stierf in 2007 te Kontich.

Liefdevol aandenken aan

Mevrouw
Louisa Vissers

geboren te Loenhout
op 9 januari 1906
overleden te Kontich
op 13 augustus 2007

De familie dankt u voor
uw blijken van medeleven.

Beetje bij beetje
moesten we je verlaten.
Die blik,
dat deed vaak zeer.
De vrouw van vroeger
was je niet meer.
We zagen heel goed
je stille verdriet.
Maar helpen
konden we je niet.

Uitvaartverzorging Bob Timmermans
Kontich - Aartselaar Tel. 03/457 37 37

Den Bali is allang verdwenen door de verbreding van de Damstraat aan de hoek van de Brusselse Steenweg.